

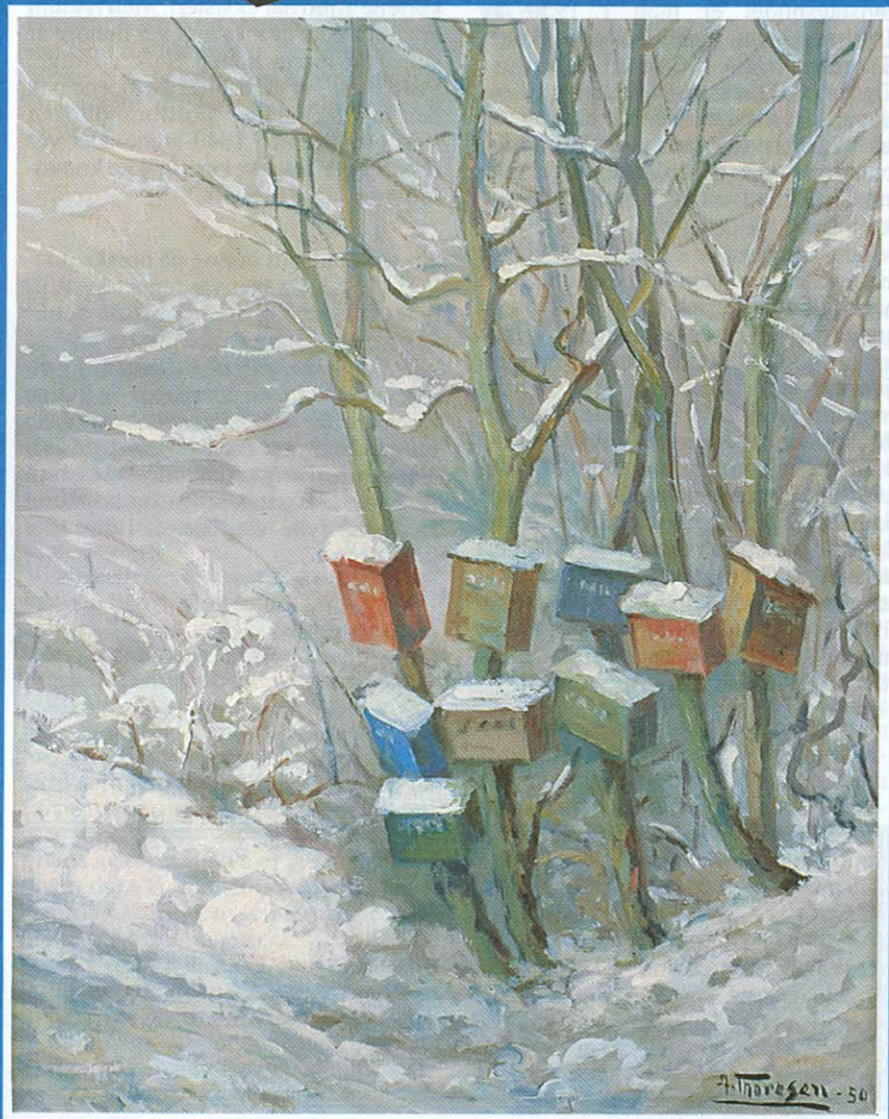
Pensjonist. nytt

Drøbak/Frogn

1992

NR. 4

Utgitt av pensjonister
ved Eldresenteret

POSTEN SKAL FREM TIL JUL...!

Den lett uryddige klynge postkasser på omslagsbildet er malt i 1950 av Drøbaks egen kjære maler - Anton Thoresen (1884-1968)

Of for et aktuelt susjett akkurat i disse dager, da julen stunder til! Ikke det at våre kjære postkasser mangler innmat resten av året: giroblanketter, blanke reklametilbud, vinduskonvolutter - det kommer sjelden noe hyggelig i vinduskonvolutter - joda, det kommer en jevn strøm, dag ut og dag inn. Men ved juletider tusler vi til postkassen med spesielle forventninger: Har fjerne og nære kontakter betenkt oss med sin julehilsen i år også? Og hvilke *samvittighetskvaler* som kan oppstå når lokket åpnes: Jøyemei - der kom det kort fra en som *jeg* har glemt! Holder det med å sende et «Godt Nyttår!»-kort i hui og hast? Akkja - vi burde nok noen hver, og noe oftere, avse de få minuttene og de få kronene det koster å glede et av våre medmennesker. For nå er jo livet blitt så hektisk og travelt at julen nesten er den eneste gang i året man får tatt seg sammen til å gripe pennen!

Man kan lett komme til å tro at postkortene alltid har eksistert. Men faktum er at det ikke er mer enn vel hundre år siden de første kom i bruk i Norge. Postkortet var et resultat av idéene bak den nye, rimelige postformidlingen som ble innført i 1840-årene. Det var ikke lenger påkrevet med tykke konvolutter og store brevark.

Nissen holdt sitt inntog på norske julekort i 1883, og han var tegnet av Wilhelm Larsen. Og der har nissen dominert siden, sammen med grisen, grøten, pepperkakene, juletreet, snøen, kornnekene med lubne dompaper og livlige kjøttmeiser. Det aller første norske *billedpostkort* er fra 1887.

Vår sympati - og takknemlighet - går til de brave budbringere fra Postkontoret som skal fylle våre kasser i den søte juletid!

Maleriet tilhører Arne Aasheim og er fotografert av Kjell Gripstad for Verneforeningen Gamle Drøbak.

REDAKSJONEN

Asta Johansen	tlf. 09 93 11 91	Kari Paulsen	tlf. 09 93 21 55
Willy Færgestad	tlf. 09 93 04 81	Gertrud Berg	tlf. 09 93 23 83
Reidun Dahl	tlf. 09 93 14 93	Arne Nesje	tlf. 09 93 07 13
Reidar Loge	tlf. 09 91 91 41	Bernhard Magnussen	tlf. 09 93 04 89

I «Veien til verdens ende» skriver Sigurd Hoel om sin egen barndom. Vi møter ham som Anders på en gård i Odalen - det er rundt århundreskiftet. Vi som er litt oppe i årene, kjenner oss godt igjen. Forventningene til julen, hva vil vi få i presanger, griseslaktet, forberedelsene. «Et mirakel av en bok» er den blitt kalt, romanen om Anders som fikk lære at «allting hadde hendt deg før du var 10 år. Sea hender det bare oppatt». Boka kan du låne på biblioteket i Drøbak.

God Jul!

DYPT, DYPT LÅ MINNET OM JULEN.....

som en brønn hvor han kunne hente vann i tørketider.

Huff, det var høsten. Et gufs fra nord fikk bladene til å fyke. De store begynte å snakke om vinternettene.

— Høsten kommer tidlig i år, sa de; - sne oppi Sognkjølen tre uker føre vinternettene!

Vinternettene, det var fjortende oktober. Da begynte vinteren.

Han så for seg et bilde: En gammel mann sto på veien og lukket igjen en grind. Det var sommeren han lukket igjen for. Han var veldig stor, hodet hans raget opp i en grå vinterhimmel, han sto på en vei som var stivfrossen og hard som jern og omkring ham føk de første tynne snefillene. Det var vinteren selv som sto der med hvitt skjegg.

Fra da av førte alle veier inn mot julen. Dypt, dypt lå minnet om julen. Hyllet inn i lag bak lag av vintermørke, fallende sne og syvnen tid.

Jul bak jul, lys bak lys, lunt mørke og glitrende lys. Skyer som sopte lavt over åsene. Snefiller som flagret og føk i mørkningen. Lyder inne fra mørket. Kirkeklokker som ringte i skumringen og snefall. Dombjeller og hovslag,

knirk i sneen, hester som knegget, høye rop etter veiene i stummende mørke kvelder, is som dundret og sprakk ute på sjøen.

Nærmere og nærmere. Tidlig mørke, snesludd og kulde. Tre uker igjen, fjorten dager igjen. Julen var kommet like innpå og sto og kastet skygge over hele dagen.

Han gikk og tenkte på hva han ønsket seg til jul. Han ønsket seg et par nye askeski, med bindinger som ikke slar-ket. Han ønsket seg et par nye skøyter med fint stål i, så han kunne gå fortere enn Ole og Erik. Han ønsket seg en munnharmonika maken til den Hans Teppen hadde, den var det så mange fine låter og danser i.

Morgenen etter kom slakteren. Med det samme han kom inn gjennom døren, lang og skjeggete, med klubbe og tryneband over akslen og slakter-svennen i hælene, da var det ikke lenger nå, da var det i fjor og året før og året før.

Slakteren satte klubben fra seg ved døren, som de andre årene. Han la trynebandet i en sammenkveilet ring foran klubben, det lignet en fet svart orm som hadde ringet seg. Slakteren og svennen satte seg på benken ved veggen, som alltid før. De var blanke og svarte på forsiden av busserullen, av gammelt dyrefett og blod. De flyttet seg frem til bordet og fikk kaffe og mat. De snakket hele tiden mens de åt. Om slakting andre steder, om store purker, om sinte rånåer, om farlige okser. De tygget og åt og skrøt. Svære brødsriver ble borte i gapet på dem, svære slurker med kaffe. Ut igjen kom alt skrytet. Om den store oksen på Hoff, som var så tykk i pannen at den første kulen ble sittende i pannebenet. Om den sinte rånåen på Opsett, som ingen torde gå opp i bingen til. Men slakteren, han bare skrevet opp i bingen, og rånåen kom imot ham med gapende kjeft, og svære huggtenner som sto ut på begge sider av kjeften;

